

nacházíme 121 sibilantu, v překladu 116 sibilant, což jsou hodnoty opět velmi blízké. Je zbytečné uvádět, že silně zastoupená frekvence okluzívy *p*, vibrant *r*, ř a sibilant *s, z, š, ž* v básnickém textu, s nímž pracujeme, fonetickými prostředky podtrhává ideu básně a působí na její dramatické vyznění.

Musím se přiznat, že v překladovém textu se mi vydělila ještě jedna lexikálně-sémantická dominantna, a sice *ohnivá - hlaholí*, charakterizovaná laryngálou *h*, která je ke všemu bulharskému konsonantickému systému cizí. Není třeba dlouze pátrat po impulsu k tomuto - na první pohled nešťastnému - řešení. Při volbě slovesa *hlaholit*, které je nosným prvkem zmíněné dominanty, jsem se intuitivně přiklonila k psl. základu **göl-*, který je obsažen v bulharském slovesu *пругла-с-ям* (Javorov: *буря пруглася*). Sloveso *hlaholit* vzniklo reduplikací psl. onomatopoického základu **gol - gol-*, stsl. glagolú. Sloveso *hlaholit* přes svou exotickou hláskovou instrumentaci, kterou postrádá fonetický prototyp překladu, plně vyjadřuje jak svým původem, tak svou sémantikou a expresivitou autorův i překladatelův záměr. Sedím nad českou verzí Javorovovy básně Arméni a myslím si, jak snadné je analyzovat hotový překlad. Při samotné práci se však překladatel neopírá o pouhou strukturální analýzu formy a všech jazykových vrstev originálu, jakkoli je tato analýza důležitá, ba nutná, nechceme-li, aby výsledek naší práce byl diletantský - při překladatelské práci hraje značnou roli také sugesce, jíž originální text působí.

A na tomto místě se uzavírá kruh mých úvah: mrtvá poezie nemůže působit. Což znamená, že Javorovova poezie patří téměř sto let po svém vzniku k dílům živým. Troufám si tvrdit, že totéž řeknou překladatelé Javorovova básnického díla za sto a více let.